

РЕШЕНИЕ

№ 1575

гр. Пловдив, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Габриела Пл. Йорданова
като разгледа докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Гражданско дело №
20215330106422 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с искова молба от „Мого България” ООД, ЕИК 204009205 против Б. С. М.,
ЕГН *****, с която са предявени обективно, кумулативно съединени искове с правна
квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 233, ал. 1
ЗЗД и чл. 92 ЗЗД, с които се претендира да бъде признато за установено в отношенията
между страните, че ответникът дължи на ищеца следните суми по силата на Договор за
финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив
№ ***** от *****г.: сумата от 100,18 лв. – падежирали непогасени лизингови вноски за
главница за периода 25.12.2019 г. – 21.01.2020 г.; сумата от 320,32 лв. – падежирали
непогасени вноски за възнаградителна лихва за периода 25.12.2019 г. – 21.01.2020 г.; сумата
от 0,40 лв. – неустойка за забавено плащане на лизингови вноски за периода 25.12.2019 г. –
21.01.2020 г.; сумата от 674,10 лв. – неустойка за прекратяване на договора по вина на
лизингополучателя; сумата от 1076,73 лв. – разходи за възстановяване на лизинговия актив;
сумата от 4500 лв. – нанесени щети на лизинговия актив по време на ползването му от
лизингополучателя, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на
заявлението по чл. 410 ГПК в съда /02.12.2020 г./ до окончателното ѝ заплащане, за които
суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №
262634/30.12.2020 г., по ч. гр. д. № 16090/2020 г., по описа на Районен съд – Пловдив, XIII-
ти граждански състав.

В исковата молба се твърди, че между страните възникнало облигационно правоотношение
по силата на Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността

№ ***** от ***** г., като на ответника бил предоставен за възмездно ползване, с уговорка за последващо придобиване, лек автомобил, марка и модел „*****“, рег. № *****. За предаването на автомобила от ищеца на ответника бил съставен приемо-предавателен протокол от ***** г. Договореният срок на лизинга бил 48 месеца, изтичащ на дата ***** г. Лизингополучателят е преустановил плащанията по договора, като последното постъпило плащане било от ***** г. Поддържа се, че към дата ***** г. неплатена по договора е вноската с падеж ***** г. Предвид наличието на виновно неизпълнение от страна на ответника, ищцовото дружество е развалило едностранно сключения договор за лизинг. Ответникът е върнал лизинговия автомобил на ***** г., за което е съставен приемо-предавателен протокол. Предвид това, сочи се, че ответникът дължи заплащането на пълната главница за вноската № * (с падеж ***** г.) и частично по вноската № * от погасителния план. Соци се, че ответникът дължи и възнаградителната лихва по посочените вноски, както и мораторна неустойка и неустойка поради предсрочно прекратяване на договора. Посочва се, че съгласно общите условия лизингополучателят следва да възстанови на лизингодателя направените разходи за възстановяване владението на лизинговия актив. Изтъква се, че в съставения при изземване на ***** г. приемо-предавателен протокол е отразено, че при външен преглед на автомобила, същият има драскотини по цялото купе и спукана гума. След това автомобилът бил изложен в специално помещение на ищеца с цел продажба. Няколко месеца след връщането на автомобила, по време на „тест- драйв“ с потенциален купувач, лизингодателят установил сериозна повреда на двигателя на автомобила. Соци, че точният проблем в двигателя не е установен, но автомобилът не бил годен за ползване съобразно предназначението му. Предвид изложеното, претендират се горепосочените суми. Претендират се и сторените разходи.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва предявените установителни иски по основание и размер. Твърди, че рискът от причиняване на щети по лизинговата вещь е изцяло за собственика, считано от датата, на която му е върната – ***** г. Ответникът възразява, че не може да отговаря за настъпилите вреди след тази дата, тъй като лизинговият автомобил не е бил в негово владение и той не го е ползвал. Изтъква, че от твърденията в исковата молба става ясно, че лизинговата вещь е била продадена от ищеца на трето лице. Поради тази причина счита предявения иск за възстановяване на щети по лизинговата вещь за недопустим и неоснователен. Възразява и относно претенцията за покриване на загуба от несъбрана главница по процесния договор за финансов лизинг, тъй като лизингодателят е успял да реализира наново лизинговата вещь. С оглед изложеното, моли се предявените установителни иски да бъдат отхвърлени.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: Районен съд – Пловдив е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД вр. с чл. 82 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД.

Възникване на субективното материално право за заплащане на лизингово възнаграждение

по иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ, следва ищецът да установи проявлението на следните материалноправни предпоставки: 1. наличие на действително правоотношение по договор за финансов лизинг; 2. лизингодателят да е придобил вещта от продавача, като я е предал във фактическата власт на лизингополучателя и му е предоставил свободното ползване на обекта на лизинга в рамките на уговорения срок.

В този смисъл между страните няма спор, а и от представения по делото Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ***** от ***** г. се установява, че между тях е възникнало облигационно правоотношение с характеристиките на договор за финансов лизинг. С него ищецът е поел задължение да придобие собствеността по отношение на лек автомобил марка „*****“, идентификационен номер на рама *****, с рег. № *****, който да предаде за възмездно ползване на лизингополучателя, срещу задължението му да заплаща лизинговите вноски с общ размер на лизинговата стойност от 6180 лв., от която първоначална вноска в размер на 927 лв. и главница в размер от 5253 лв., ведно с начислена лихва върху главницата в размер от 5448,52 лв., при годишен лихвен процент от 41, 16 % и ГПР 48,39 %, като изрично в разпоредбата на чл. 9 е предвидено, че ГПР включва лихва върху главницата.

Съгласно чл. 11 от договора в първоначалните разходи се включват такса приоритетно разглеждане в размер на 200 лв. и разходи за регистрация на лизинговия актив в КАТ, вкл. държавни такси в размер на 120 лв.

Към договора е представен погасителен план, в който е установено, че задълженията за главница и лихва подлежат на връщане чрез заплащане на 48 погасителни вноски, с размер на първата вноска от 140,62 лв и размер на останалите 47 вноски отпо 224,70 лв. всяка, като падежът на последната вноска настъпва на ***** г. Договорът е сключен при отнапред установени Общи условия.

Не се оспорва и от приетия като писмено доказателство приемо- предавателен протокол се установява предаването на лизинговата вещ на лизингополучателя, като в протокла е отразено, че същият отговаря на предварително избраните за него технически характеристики и спецификации.

На датата на сключване на договора за финансов лизинг – ***** г. между лизингополучателят Б. М. и лизингодателя Мого България ЕООД е сключен договор за покупко – продажба по силата на който лизингополучателят в качеството си на продавач продава на лизингодателя в качеството на купувач лизинговия автомобиля ***** с рег. № ***** . Общата покупна цена е 6180 лв.

На ***** г. между ищеца и ответника е сключено споразумение за прихашане на общата дължима сума от лизингодателя в размер на 6180 лв. по договор за покупка на МПС с рег. № ***** за заплащане на покупна цена по договора с дължимата от лизингополучателя по договора за лизинг първоначална вноска в размер на 927 лв., разходи за регистрация в размер на 120 лв. и такса за допълнителна услуга – 200 лв. или общо 1247 лв. Страните са се

договорили, остатъкът в размер на 4933 лв. да бъде заплатено от лизингодателя – ищцовото дружество на лизингополучателя – ответника, съгласно клаузите на договора за покупко – продажба на МПС.

При подписване на договора за финансов лизинг е подписан и Стандартен европейски формуляр, както и Тарифа към Общите условия, приложими към Договори за финансов лизинг, сключвани от Мого България ООД.

Съгласно чл. 8.1. от Общите условия лизингополучателят се задължава да заплаща дължимите по договора суми в съответствие с посочените в него размери и срокове.

В чл. 15.5 е предвидено, че при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 лизингови вноски.

Съгласно чл. 14.4. във връзка с чл. 8.7.10 от Общите условия в случай, че лизинговият актив не бъде върнат на лизингодателя в посочения срок, то лизингополучателят упълномощава лизингодателя да изпълни задължението за връщане на лизинговата вещ при прекратяване на договора за лизинг от негово име и за негова сметка.

В чл. 14.3. е предвидено, че констатирани вреди, включително такива, които не са могли да бъдат установени при обикновен оглед при предаването се отстраняват от лизингополучателя по пазарни цени срок от 5 дни от подписване на протокол за предаване на автомобила по чл. 14.2 или изпращане на известие до лизингополучателя в случай, че вредите са открити по – късно.

Прието е като писмено доказателство уведомление от ***** г., връчено на ответника, с което се прекратява договора за финансов лизинг, като се претендира освен заплащане на лизингови вноски и лихви, но също така и разходи и неустойки, както и разходи за издирване и изземване на лизинговия актив в размер на 660 лв.

На ***** г. в гр. П. е подписан между представител на лизингодателя – П. Х. и сина на лизингополучателя – М. М. приемо – предавателен протокол, чрез който на основание чл. 13.5. 1 от ОУ, лизингополучателят предава на лизингодателя лизинговия автомобил. Видно от приетите протоколи при получаване на автомобила пробегът е 177410, а при връщането му е 185 850 км. В протокола са отразени драскотини по преден ляв калник, заден ляв калник, предна броня, задна броня, преден капак, както и по лява врата. Относно състоянието на гумите е отразено 85 % износеност. В протокола е посочено, че лява задна гума е спукана, като колата се кара с резервна гума. Отражено е, че са направени снимки, неразделна част от протокола. В протокола е отразено – „Приел – Ц. Ч. – ***** г.“

Не се оспорва и от представената справка от интернет се установява, че на ***** г. лизингодателят е обявил автомобила за продажба.

В обявата се сочи, че за привеждане на автомобила в добро техническо състояние са необходими около 4000 лв., като са описани фактори, намаляващи стойността на колата.

На ***** г. е подписан договор за поръчка между ищцовото дружество и ЕМ БИ КЕЙ ГРУП ЕООД, по силата на който ищцовото дружество в качеството на доверител е

възложило на ЕМ БИ КЕЙ ГРУП ЕООД в качеството на довереник да извърши от негово име и за негова сметка всички необходими действия за доброволно изземване на лизинговия актив от длъжници на доверителя, като води преговори с тях. Съгласно Анекс № 1 за възстановяване на владение на актив до 3,5 тона се дължи възнаграждение в размер от 500 лв. Предвидени са допълнителни такси в случай, че се пътува извън София, като минималната такава е 125 лв. Връчването на покана за прекратяване на договор извън територията на гр. София уговорената сума е 125 лв./бр., а инвентаризация на активи – 30 лв./бр. – мин. 15 бр. В анекса е отразено, че договорените цени са без ДДС.

На ***** г. ЕМ БИ КЕЙ ГРУП ЕООД е издало в полза на ищцовото дружество обща фактура по извършени услуги по договори, като видно от отразеното по договор ***** – процесният договор начислената такса е 550 лв. без ДДС.

По делото е представено уведомление на лизингодателя за прекратяване на договора, получено от ответника без отбелязване на датата на неговото получаване, поради което следва да се приеме, че уведомлението е получено на същата дата - ***** г. В отговора на исковата молба ответникът не оспорва, че лизинговият автомобил е върнат, поради което съдът приема, че не се оспорва прекратяване на договора за лизинг.

От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че лизингополучателят е заплатил сумата от общо 1357 лв., с които са погасени главница в размер от 238,40 лв. и лихва в размер от 801,02 лв., като последното плащане е от ***** г., като са погасени изцяло вноски с падеж до ***** г. Към датата на прекратяване на договора е налице неплатена една погасителна вноска с настъпил падеж, а именно: вноската с падеж ***** г. в размер на общо 224,70 лв., от която сумата от 52,70 лв.- главница и сумата от 172 лв.- лихва. С платената сума освен за главница и лихви е платена сума в размер от 317,58 лв. – платена г.о., ДМПС и частично разходи за възстановяване. Установява се, че остатъчната главница е в размер на 4914,41 лв. Вещото лице установява, че в разходите за възстановяване на актива се включва освен сумата от 660 лв. по гореописания договор за поръчка, но и обща сума в размер от 416,73 лв. за платени от лизингодателя застрахователни премии, данъчни задължения и глоби. Установява се, че лизинговият автомобил е продаден на трето лице за сумата от 1500 лв., като вещото лице посочва, че разликата между остатъчната главница от 4914,41 лв. и продажната цена от 1500 лв. е 3414,41 лв. Разликата обаче между пазарната цена на модела – 6000 лв. и получената продажна цена от 1500 лв., вещото лице установява, че е в размер от 4500 лв. Дадени са тези два варианта за определяне на загубата на лизингодателя.

От приетото по делото заключение на съдебната автотехническа експертиза се установява, че пазарната стойност на описаните в приемо – предавателния протокол от ***** г. увреди посредством полиране е в размер от 350 лв., а посредством боядисване е 981,40 лв. Вещото лице установява, че стойността на разходите за възстановяване на представените в Протокол за инспекция от ***** г. увреди възлиза на 2340 лв. при ремонт с части втора употреба и с нови части 6940 лв., което обаче е икономически нецелесъобразно, тъй като средната пазарна стойност на автомобила към ***** г. е 4 785 лв. При разпита в съдебно заседание

вещото лице посочва, че от представените снимки не може да се установи дали е било необходимо полиране или боядисване.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на св. М. М. – син на ответницата, който потвърждава, че е подписал приемо – предавателния протокол от ***** г. Посочва, че той е управлявал лизинговия автомобил, като при забава на една или две вноски не си спомня, му се обадили от С. и дошли две момчета на булеварда на магазин *** до***** в гр. П. и му казали, че трябва да върнат автомобила в С. Св. М. събрал нещата си и те взели автомобила и тръгнали към С. Посочва, че предходният ден спукал гума и автомобилът бил с резервна гума, като имало драскотини по предна броня, лява врата и отпред на бронята, като не е имало огъване, а само одраскване. Потвърждава, че е подписал протокола, като сочи, че отразяването в него не е изписано от него. Посочва, че автомобилът тръгнал на собствен ход. Твърди, че не е имал проблем с двигателя и със скоростната кутия, като сочи, че активно е карал колата. Това обстоятелство се потвърждава и от разликата в пробегата при предаване и при връщане на автомобила. Св. М. признава, че се дължи една вноски, като е спрял да плаща, като му взели автомобила, а и защото не бил съгласен с твърденията за повреди. Посочва, че действително вноската от 100 лв. не е платена.

Разпоредбата на чл. 342, ал. 2 ТЗ предвижда, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Разпоредбата на чл. 342, ал. 3 ТЗ предоставя възможност на лизингополучателя да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му. Предвид посочените правни норми, разпоредбата на чл. 344, ал. 1 ТЗ, съгласно която лизингодателят има задълженията на наемодател съгласно чл. 230 ЗЗД, и препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ основните задължения на лизингодателя по договора за финансов лизинг са следните: 1/ да придобие вещта - предмет на договора за лизинг от трето лице при условия, определени от лизингополучателя; 2/ да предаде лизинговия обект за ползване на лизингополучателя и да му предостави свободното ползване в рамките на срока на договора; 3/ да прехвърли на лизингополучателя собствеността на лизинговата вещ в уговорения срок. Обстоятелството, че по своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя, не освобождава лизингодателя от посочените задължения. Задълженията на лизингополучателя са предвидени в разпоредбата на чл. 345, ал. 1 и 2 ТЗ: 1/ има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 ЗЗД, а именно да си служи с вещта за определеното в договора ползване, а при липса на такова - съгласно предназначението ѝ, /чл. 232, ал. 1 ЗЗД/, да плаща лизинговата цена и разходите, свързани с ползуването на вещта /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, да съобщава незабавно на лизингодателя за повредите и посегателствата, извършени върху наетата вещ /чл. 233, ал. 2 ЗЗД/.

Установява се, че ищецът като лизингодател е изпълнил задължението си и е придобил лекия автомобил, който е предоставил за ползване на ответника като лизингополучател срещу договореното възнаграждение, платимо на месечни вноски в размер и с падеж,

посочени в погасителен план, неразделна част от договора, при уговорено задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив.

За установяване на това обстоятелство е представен Приемо-предавателен протокол от ***** г., подписан от лизингополучателя. Този частен свидетелстващ документ се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила, доколкото не е оспорен в преклузивните за това срокове по чл. 193 ГПК, поради което следва да се приеме, че изявлението на лизингополучателя за получаване на лизинговия актив, изхожда от лицето, сочено като негов автор.

Съгласно чл. 13.5 от Общите условия към договора за лизинг, лизингодателят има право да прекрати договора в случай на забава в плащането на първоначалната вноски, лизингова вноски, ДДС, първоначални разходи, разходи подлежащи на възстановяване по реда на чл. 8.7 от ОУ или друго дължимо плащане от страна на лизингополучателя с повече от 5 дни.

От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че ответникът е преустановил плащанията по договора за лизинг след като е погасил вноската с падеж на ***** г.

Установява се, че поради неплащане на лизингова вноски, ищецът е упражнил правото си да прекрати едностранно договора, във връзка с което на ***** г. на ответника е връчено уведомление за прекратяване на договор за лизинг, поради неизпълнение на задълженията на лизингополучателя за заплащане на лизингова вноски. Съдът намира, че уведомлението за прекратяване следва да се счита надлежно връчено, доколкото последното носи подпис на лизингополучателя.

Следва да се приеме, че договорът е прекратен на датата на предаване на лизинговия автомобил от лизингополучателя на лизингодателя на ***** г. по силата на подписан от страните Приемо-предавателен протокол. Договорът следва да се счита прекратен на датата на връщане на лизинговата вещь, до която дата е била осигурена възможност на лизингополучателя да ползва предоставеното по силата на договора за финансов лизинг лизингова вещь. Договорът за финансов лизинг съчетава елементи на договор за поръчка и договор за наем, а по своите правни последици се доближава до покупко-продажба на вещь на изплащане със запазване на собствеността и в този смисъл, той може да се разглежда като форма на предоставяне на целево инвестиционно кредитиране. Тези специфики на договора не изключват основното задължение на лизингополучателя за заплащане на лизингови вноски, което по аргумент от нормата на чл. 345, ал. 1 ТЗ, която препраща към договора за наем /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, характеризират задълженията по договора за финансов лизинг като повтарящи се трайно парични задължения, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерът на плащанията е изначално определен и произтича от единен правопораждащ факт. В този смисъл, задълженията на лизингополучателя за лизингови вноски се покриват с понятието „периодични плащания“. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в Решение № 225 от 18.10.2017 г. по т. д. № 60274/2016 г., Г. К., IV г. о. на ВКС. Предвид така изложеното следва да намери приложение разпоредбата на чл. 88, ал. 1, предл. второ ЗЗД като договорът

за финансов лизинг да се счита развален занапред.

Следователно за ищеца е възникнало задължението за заплащане на лизинговите вноски за главница и възнаградителна лихва за периода от първата падежна дата до датата на прекратяване на договора и връщане на лизинговата вещь на лизингодателя, като след този период е отпаднало задължението за заплащане на лизингови вноски по договора, тъй като занапред е отпаднало действието на договора и ответникът е преустановил ползването на лизинговия актив.

Съгласно приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено, се установява, че размерът на непогасеното задължение за главница за периода от 26.12.2019 г. до 20.01.2020 г. е 100,18 лв., а размерът на незаплатените лизингови вноски за възнаградителна лихва за периода от 26.12.2019 г. до 20.01.2020 г. е 320,23 лв. Начислена е и неустойка за забавено плащане в размер от 0,40 лв.

Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на това правнорелевантно обстоятелство, не установи в процеса на доказване, че е погасил задълженията си за плащане на главница и възнаградителна лихва, поради което исковата претенция за главница и възнаградителна лихва следва да бъде уважена изцяло.

По силата на чл. 15.1 от ОУ към договора - при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забава. В заключението на съдебно-счетоводната експертиза, вещото лице е посочило, че дължимата се неустойка съгласно чл. 15.1 от ОУ към договора е в общ размер на сумата от 0,40 лв., което съответства на претендирания размер, поради и което неустойката за забава следва да се уважи изцяло.

В чл. 8.6 от Общите условия е предвидено, че лизингополучателят дължи заплащането на данъците върху лизинговия актив, както и застрахователните премии за застраховане на лизинговия актив, а съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 2 от Търговския закон разноските по поддържане на вещта са за сметка на лизингополучателя.

В чл. 9.9 от Общите условия е предвидено, че ако лизингополучателят не е заплатил дължимите данъци и застрахователни премии, лизингодателят има право да ги заплати и удържи тези суми от първото постъпило плащане от лизингополучателя.

Не се установява по безспорен и категоричен начин заплащането на претендираните за връщане данък МПС, застрахователни премии и частично разходи за възстановяване на обща стойност 317,58 лв. Заключение е изготвено на база предоставена справка от счетоводството, като липсват първични счетоводни документи, установяващи съответно заплащането на данъка към съответната община, както и годината, за която се дължи същият, доколкото автомобилът е доброволно иззет на ***** г. Не се представят и доказателства за заплащане на застрахователна премия и съответно нейният размер. Не се установяват и разходите за възстановяване, които са частично погасени. Още повече, че

ищецът твърди в уточнителната молба, че общата сума в размер от 1076,73 лв. се дължи на база издадени от дружество – изпълнител фактури към Мого България за услуги по издирване, изземване и репатриране на автомобила, а такава фактура е представена и приета по делото единствено и само за сумата от 550 лв. без ДДС или 660 лв. с ДДС. Нито в уточнителната молба, нито в първоначалната такава не се сочи, като основание за претендираната в общ размер сума от 1076,73 лв. освен разходи за възстановяване и дължими ДМПС и застрахователни премии.

Неоснователна се явява претенцията за заплащане на сумата от 660 лв., представляваща разходи за възстановяване държането на лизинговия актив, по следните съображения: Съгласно чл. 1 от приложения Договор от 06.07.2017 г., сключен между „Мого България“ ЕООД и „Ем Би Кей Груп“ ЕООД, изпълнителят по договора приема срещу възнаграждение да извършва издирване на лизингови активи. Съгласно чл. 14.1 от Общите условия, лизингополучателят е длъжен в срок от 2 дни от прекратяване на договора да върне лизинговата вещ на място посочено от лизингодателя, като е уговорено, че транспортирането и предаването се извършва за сметка и на риск на лизингополучателя. В чл. 14.4 от ОУ, е уговорено, че в случай, че лизинговия актив не бъде върнат на лизингодателя в посочения по чл. 14.1 от ОУ срок, лизингополучателят упълномощава лизингодателя да изпълни задължението по чл. 14.1. от ОУ от негово име и за негова сметка. А съгласно чл. 14.5 когато задължението по чл. 14.1 не бъде изпълнено, лизингодателят има право да обяви лизинговия актив за издирване по съответния ред и да предприеме действия по принудително изпълнение, като разноските в тази връзка са за сметка на лизингополучателя. При липса на доброволно връщане, каквото твърдение е въведено от ищеца, се прилагат последиците на чл. 8.7.10 от Общите условия, а именно, че лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя разходите, направени от последния във връзка с възстановяване на държането на лизинговия актив.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че по партидата на процесния договор са осчетоводени разноски за възстановяване на лизинговия актив на стойност 660 лв., като сумата от 660 лв. е включена в издадена фактура за изпълнена поръчка от „Ем Би Кей Груп“ ЕООД и е заплатена от лизингодателя.

По делото бе установено, че договорът е прекратен на датата на връщане на лизинговата вещ – на ***** г., за което от страна на лизингополучателя е изпратено уведомление за прекратяване на договора на **** г.

В уведомлението са включени разходи за възстановяване на лизинговия актив в размер на 660 лева, т.е. на ответника не е предоставена възможността предвидена в чл. 14.1 от Общите условия към договора за лизинг в срок от 2 дни от прекратяване на договора да върне лизинговата вещ, а разходът от 660 лв. е начислен предварително.

Тази сума впоследствие е обективиран във фактура № *****/***** г. – издадена след датата на прекратяване на договора, в който смисъл последната е недължима към датата на уведомлението. Претенцията от 660 лв. е неоснователна и поради липса на уговорка между страните по договора за лизинг за предварително определена стойност на тази услуга, като

ответникът не е страна по сключения договор за поръчка, а в подписаната към Общите условия Тарифа, същата не е отразена.

На основание гореизложените доводи и поради липса на пълно и главно доказване на основанието на претендираните суми, то искът за признаване на установено, че се дължи сумата от общо 1076,73 лв. следва да се отхвърли.

Ищецът претендира и заплащане на сумата от 674,10 лв., представляваща неустойка за прекратяване на договора по чл. 15.5. от Общите условия към договора. Съгласно чл. 15.5 от ОУ, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 лизингови вноски, като неустойката се изчислява, въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора. Вземането за компенсаторна неустойка се обуславя от следните предпоставки: 1. наличието на действителна уговорка между страните, по силата на която лизингополучателят се е задължил да заплати неустойка в случай на прекратяване на договора; 2. длъжникът да не е изпълнил задължението си за заплащане на лизинговите вноски. По отношение на договора за лизинг, сключен с ответника, в качеството му на физическо лице /по делото не се твърди или доказва автомобилът да е бил предназначен за извършване на търговска или професионална дейност/, последния има качеството „потребител“ по смисъла на общата разпоредба на параграф 13, т. 1 от ДР на ЗЗП . Поради горното приложение намират разпоредбите на ЗЗП. Неустойката всъщност е равна на цената на самата услуга за периода като по този начин позволява на доставчика да получи възнаграждение, независимо от това, че след развалянето на правоотношението вече не предоставя услугата. Клаузата не държи сметка за обема на неизпълнението на потребителя относно оставащия срок на договора и евентуалните вреди на търговеца от това неизпълнение. Независимо дали правоотношението се прекрати на първия месец или 3 месеца преди края, дължимото обезщетение е в един и същи размер. Поради това, съдът намира, че това искане да се основава на неравноправна клауза, с която се задължава потребителят при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение- чл. 143, т. 5 ЗЗП. По така изложените съображения исковата претенция за заплащане на компенсаторна неустойка следва да се отхвърли в пълния ѝ предявен размер от 674,10.

По отношение на исковата претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 82 ЗЗД за заплащане на обезщетение за вреди на лизинговия автомобил в размер на сумата от 4 500 лв., съдът намира следното:

Съгласно чл. 14.2 от Общите условия на лизингодателя при предаването на лизинговия актив страните подписват протокол за актуалното състояние на лизинговия актив. Лизингополучателят трябва да върне лизинговия актив в добро състояние, с изключение на нормалното изхабяване. Лизингодателят има право да възложи на трето лице (извършващо дейност по доставка и продажба на резервни части и консумативи за автомобили и/или извършващо автосервизна дейност) да направи оценка за цената на констатираните в протокола за връщане видими липси или повреди по лизинговия актив, която оценка обвързва лизингополучателя. Съгласно чл. 14.3 от Общите условия констатираните вреди,

включително такива, които не са могли да бъдат установени при обикновения оглед при предаването, се отстраняват за сметка на лизингополучателя по пазарни цени в срок от пет дни от подписването на протокола по чл. 14.2 или от изпращането на известие до лизингополучателя, в случай че вредите са открити по-късно.

С доклада по чл. 146 от ГПК съдът е указал на ищеца, че е негова доказателствената тежест да установи в условията на пълно и главно доказване, че вследствие на противоправното поведение на ответницата са му причинени имуществени вреди.

От приложения по делото Приемо – предавателен протокол от ***** г., сключен между сина на ответницата и представител на „Мого България“ ООД се установява, че процесният лизингов автомобил е предаден от ответника на ***** г. с драскотини и спукана гума.

След 6 месеца, а именно в Протокол за инспекция от ***** г. са отразени увреди на обща стойност, надвишаваща пазарната стойност на лизинговата вещ. Представеният опис на вредите на автомобила, изготвен от трето лице „Карс Хелп“ ЕООД по възложени на ищеца е частен свидетелстващ документ, който е оспорен от ответницата и не установява посочените в него обстоятелства относно нанесените вреди и определената стойност на разходите за отстраняване на вредите от 4500 лв. Вещото лице посочва, че от снимките, приложени към приемо – предавателния протокол не може да се установи с категоричност дали е имало необходимо само полиране или боядисване на автомобила, като дава стойност при полиране и смяна на гумата общо в размер на 355 лв. и стойност при боядисване в размер на 981,40 лв. Съдът възприема заключението в частта, в която се установява стойността на отстраняване на увредите чрез боядисване, доколкото и самият свидетел описва значителни одрасквания. До този размер съдът счита, че искът за признаване на установено, че се дължи сума за възстановяване на вреди по лизинговия автомобил е основателен и доказан. За разликата над този размер до пълния предявен такъв от 4500 лв. искът следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан. Не се установява по безспорен и категоричен начин, че е имало проблем с двигателя към датата на връщане на лизинговия автомобил, който е върнат на собствен ход от гр. П. до гр. С.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца, съобразно уважената част от иска, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч. гр. д. № 16090/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав – арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство – относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска. В заповедното производство ищецът е доказал сторени разноски в размер на 183,43 лв., включващи държавна такса в размер на 133,43 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв., като следва да му се присъдят по съразмерност **38,52 лв.** В исковото производство ищецът е представил доказателства за направени разноски в общ размер от 1073,45 лв., от които държавна такса в размер от 573,45 лв., депозит ССЕ в размер на 200 лв.

и депозит СТЕ в размер на 300 лв. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК претендира юрисконсультско възнаграждение. Съдът при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото и усилията на процесуалния представител на ищеца за осъществяване на защитата по делото, счита, че размерът на юрисконсультското възнаграждение, определен на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде в размер от 100 лв. Следователно общият размер на сторените от ищеца разноси в исковото производство е 1173, 45 лв., от които с оглед уважената част от предявените искове следва да бъде присъдена сумата от **246,42 лв.** В полза на ответника се следват разноси на основание чл. 78, ал. 3 ГПК с оглед отхвърлената част от исковите претенции, но такива не следва да бъдат присъждани, доколкото не са представени доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение, а единствено пълмощно за процесуално представителство на л. 135 от делото.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Б. С. М., ЕГН ***** дължи на АМИГО ФИНАНС ЕООД (предишно наименование „Мого България” ООД), ЕИК 204009205 сумата от 100,18 лв. – падежирали непогасени лизингови вноски за главница ПО Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив №***** от ***** г. за периода 25.12.2019 г. – 21.01.2020 г. ; сумата от 320,32 лв. – падежирали непогасени вноски за възнаградителна лихва за периода 25.12.2019 г. – 21.01.2020 г., сумата от 0,40 лв. – неустойка за забавено плащане на лизингови вноски за периода 25.12.2019 г. – 21.01.2020 г. и сумата от 981,40 лв. – нанесени щети на лизинговия актив по време на ползването му от лизингополучателя, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда /02.12.2020 г./ до окончателното ѝ заплащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 262634/30.12.2020 г., по ч. гр. д. № 16090/2020 г., по описа на Районен съд – Пловдив, XIII-ти граждански състав., като **ОТХВЪРЛЯ** предявените от АМИГО ФИНАНС ЕООД (предишно наименование „Мого България” ООД) против Б. С. М., ЕГН ***** искова за признаване на установено, че се дължат следните суми по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ***** от ***** г., а именно: сумата от 674,10 лв. – неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя; сумата от 1076,73 лв. – разходи за възстановяване на лизинговия актив; разликата между претендирания размер от 4500 лв. и уважения такъв от 981,40 лв.- нанесени щети на лизинговия актив по време на ползването му от лизингополучателя, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда /02.12.2020 г./ до окончателното ѝ заплащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 262634/30.12.2020 г., по ч. гр. д. №

16090/2020 г., по описа на Районен съд – Пловдив, XIII-ти граждански състав.

ОСЪЖДА Б. С. М., ЕГН ***** да заплати на АМИГО ФИНАНС ЕООД (предишно наименование „Мого България” ООД), ЕИК 204009205 разноси по съразмерност, както следва: сумата от 38,52 лв. по ч. гр. д. № 16090/2020 г., по описа на Районен съд – Пловдив, XIII-ти граждански състав и сумата от 246,42 лв. по гр.д. № 6422/2021 г. по описа на ПРС, V-ти гр.с-в.

Решението подлежи на обжалване пред ОС Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____